

den in Jacmel. Met honden wordt geprobeerd om mensen te vinden die levend onder het puin begraven zijn.'

Geld nodig

Marijke van de Donk: 'Er moet natuurlijk snel wát gebeuren om het weeshuis van Lia weer op te starten. Daar is waarschijnlijk veel geld voor nodig, dus daar gaan we proberen wat aan mee te helpen. Ik doe dan ook een beroep op iedereen: als je wat kunt missen, en elke euro is er een, draag een steentje bij. Geld overmaken kan op banknummer 320.496.511 van Stichting Nikki's Friends o.v.v. van Haïti. Door de fondsenwerving via deze stichting te doen zijn alle donateurs verzekerd dat hun giften aftrekbaar zijn. Nikki's Friends heeft namelijk de AN-BI-status van de belastingdienst. De giften worden één op één zonder aftrek van kosten doorgesluisd naar Lia. Nikki's Friends bestaat geheel uit onbetaalde vrijwilligers.'

Voor meer informatie kan contact op worden genomen met Marijke van de Donk via 040-2042887.

Het nieuws over de verschrikkelijke ramp die Haïti vorige week dinsdag trof, bracht voor Marijke van de Donk in Valkenswaard en haar familie een periode van zorgen en onzekerheid. Haar zus Lia woont namelijk op Haïti en runt daar een weeshuis. Met alle verbindingen die verbroken waren was het angstig spannend tot vrijdag toen ze via via een eenregelig berichtje via de mail binnenkregen: 'Lia is fine! Her orphanage is destroyed and her 13 kids sleeping on the street, but they are fine and all together.' Marijke: 'Vorige week zaterdag kon Lia met een geleende satelliettelefoon even bellen met mijn moeder hier in Valkenswaard zodat we bevestiging hadden. Opluchting, maar ook andere zorgen. Met dertien kinderen op straat in een geïmproviseerde tent in een surrealistische omgeving waar de lijken opgestapeld liggen en waar nu het recht van de sterkste geldt.'

door Jack Biemans

Lia van de Donk, dochter van de voormalige directeur van Woningbelang in Valkenswaard, die via Parijs en Milaan een succesvolle carrière in New York had opgebouwd in de fashion-business ontsnapte in 2001 ternauwernood aan de ramp die daar toen plaatsvond. Ze vertrok met haar crew vanaf het WTC luttele minuten voor het eerste vliegtuig insloeg. Na een project in Haïti waar ze met eigen ogen zag hoe slecht het leven is als je in het armste land ter wereld geboren wordt met een ziekte als aids of een fysieke

handicap, besloot ze daar iets aan te doen en bleef daar in het plaatsje Jacmel, hemelsbreed dertig kilometer van Port au Prince. Ze zette met Amerikaanse vrienden en sponsors een weeshuis op en gaf voor inmiddels dertien kinderen een positieve wending aan hun leven. Nu na die verschrikkelijke aardbeving is alles wat ze in de laatste vijf jaar daar opgebouwd heeft vernietigd. 'Maar zegt ze, we leven allemaal en niemand van ons is gewond, een wonder dankzij een gelukkig toeval in de tijd. Een paar minuten eerder of later en de meeste van onze kinderen en ik waren dood

geweest. Maar, we zijn dakloos. Het weeshuis staat er nog, maar is geheel onveilig nu.' Het was een dubbeltje op zijn kant: op het moment dat de aardbeving begon was Lia met vijf kinderen van het weeshuis in een speeltuintje in het centrum van het dorp. 'Rond vijf uur wilde ik de kinderen roepen om naar het weeshuis terug gaan toen het plotseling voelde alsof ik op een schommelende boot stond. Ik kon niet bewegen, ik kon nauwelijks blijven staan en voor me riepen alle kinderen in paniek mijn naam: "Lia, Lia". De hele wereld draaide rond, alle gebouwen bewogen en er hing een wolk van rook en stof. Overal hoorde je gillen en heel veel geluid van gebouwen die instortten. De lucht was vol met stof en ik zag een stuk dak van de school naast hotel de la Place hovenop mijn auto vallen. We hebben zo'n geluk gehad dat we niet al in de auto zaten, want dan waren we allemaal dood geweest.'

Provisorische tent

De beving duurde een hele tijd, het voelde als vele, vele minuten. Toen we het idee hadden dat het voorbij was heb ik de kinderen verzameld, die allemaal gelukkig oké waren. We zijn naar het midden van het dorpsplein gegaan, zoveel mogelijk buiten bereik van alles dat op ons zou kunnen vallen en daar zijn we met de hele groep bij elkaar gaan zitten. De kinderen waren bang, maar niet compleet overstuur, ze waren erg moedig en hielden zelfs niet. Omdat mijn auto compleet verwoest was en de straten vol lagen met puin zijn we met zijn allen hand in hand naar huis gelopen. De telefoonverbindingen deden het niet en we waren erg ongerust over de rest van de kinderen en het gebouw van het weeshuis. Iedereen liep op straat, veel auto's waren verwoest door stukken puin van de gebouwen en we zagen veel gewonde mensen, maar de kinderen bleven sterk terwijl we over stukken puin moesten klimmen om thuis te komen.'

Ondertussen waren de andere kinderen net op tijd uit het weeshuis gehaald. Het gebouw staat nog overeind maar ze durven niet meer naar binnen te gaan vanwege instortingsgevaar. Terwijl er nog steeds na-

schokken zijn slapen Lia, de staf en de kinderen op dit moment dus buiten. Met gevaar voor eigen leven hebben ze de matrassen uit het weeshuis gehaald. Lia wist via haar contacten bij een afdeling van de VN een groot stuk plastic en touw te regelen.

Daarmee hebben ze nu een provisorische tent gemaakt voor de kinderen. Ook hebben ze voldoende water om de komende dagen door te komen. De oven en koelkast hebben ze uit de keuken gehaald en in de tuin onder het afdak van de wasruimte gezet. 'Nu kunnen we tenminste eten maken voor de kinderen. Vorige week zaterdag kwam de hulpverlening op gang. Vijf helikopters arriveer-

